

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 6To/31/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8422010495  
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8422010495.1

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17. októbra 2023 v trestnej veci obž. ml. A. B. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Poprad sp. zn. KK-2T/111/2022 zo dňa 12. júna 2023, takto

### rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť prokurátora.

### odôvodnenie:

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12. júna 2023 uznesením pod sp. zn. KK-2T/111/2022 podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku postúpil trestnú vec vedenú proti obžalovanému ml. A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/XX, E., okres C., pre skutok v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Kežmarok, sp. zn. Pv XXX/XX/XXXX-35, právne kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, ktorý spáchal tak, že

dňa 22.07.2021 v čase okolo 22:30 hod. na mieste verejne prístupnom na kopci v rómskej osade nad ulicou D. v obci E., F. C., napadol spoločne s maloletým D.P. poškodeného G. G. tým, že ho maloletý D.P. ťahal za ľavú nohu po zemi k ulici D., kde ho obvinený ml. A. B. udrel jedenkrát otvorenou dlaňou pravej ruky – fackou do oblasti tváre, čím poškodenému nespôsobili zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenie,

Okresnému úradu v Kežmarku, pretože nejde o trestný čin, ale tento skutok by mal Okresný úrad v Kežmarku prejednať ako priestupok.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal sťažnosť prokurátor, ktorú neskoršie písomne odôvodnil tým, že okresný súd svoje rozhodnutie v podstate oprel najmä o výpoveď obžalovaného, pričom celkovo z priebehu celého incidentu „izoloval“ a tento sústredil na vnímanie a posudzovanie jednej facky zo strany obžalovaného voči poškodenému, čo následne v kontexte materiálneho korektívu, teda v kontexte ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, resp. u mladistvého páchatel'a v kontexte ustanovenia § 97 ods. 2 Trestného zákona (prokurátor mal zrejme na mysli § 95 ods. 2 Trestného zákona) vyhodnotil tak, že skutok nie je trestným činom, ale konanie by mohlo byť kvalifikované ako priestupok podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších právnych predpisov. Má za to, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uvedený záver by bol správny v prípade, ak by bolo pravdou to, že skutok spočíval len v tom, že poškodený dal prvý facku obžalovanému, ktorý mu ju

len opätovoľ. Na druhej strane z vykonaného dokazovania je zrejmy úplne iny celkovy priebeh skutku, ktorý nie je možné „izolovať“ len na jednu facku. Z vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že kritického dňa vo večerných hodinách sa obžalovaný ml. A. B. v prítomnosti svojich priateľov zdržiaval vonku na ceste, pričom nakoľko manželka poškodeného potrebovala ísť vykonať malú (hygienickú) potrebu, túto poškodený G. D. (pozn. súdu správne má byť G.) sprevádzal, pričom ako prechádzali okolo skupinky osôb, v ktorej bol aj ml. A. B., ktorý práve v tom čase na svojho kamaráta H. I. adresoval vetu „Ty čierna piča“, tak poškodený G. G. si myslel, že to ml. A. B. povedal na adresu poškodeného. Na tomto mieste k žiadnemu fyzickému incidentu nedošlo, čo potvrdzuje napríklad aj výpoveď svedka J. I.. Logicky to zapadá aj do kontextu v tom zmysle, že v prípade fyzického útoku na tomto mieste by už poškodená zrejme ďalej nepokračovala a nešla na toaletu. Faktom je, že poškodený však s manželkou pokračoval ďalej „dole“ cestou a potom hore „na kopec“, kde pri pomáhaní manželke s výstupom na kopec bol bezdôvodne poškodený už fyzicky napadnutý sprvoti mal. J. I., ktorý ťahal poškodeného za nohu dole kopcom, ku ktorému sa pridal obžalovaný ml. A. B. a spoločne ho takto potiahli, resp. ťahali ďalej za nohy, pričom poškodený bol ležiaci na zemi. Možno súhlasiť s tvrdením súdu, že mal. J. I. bol hlavným aktérom incidentu, avšak nemožno ani podceňovať skutočnosť, že na miesto incidentu s cieľom napadnutia poškodeného sa s maloletým presunul aj obžalovaný A. B. s pohnútkou „doriešiť predchádzajúcu slovnú výmenu názorov“, (inak by ani nemal dôvod presunúť sa k poškodenému a jeho manželke), pričom tento (obžalovaný) následne v priebehu skutku išiel podľa vyjadrenia poškodeného tohto udrieť najprv natiahnutou zovretou päťou, pričom pri pohybe rukou smerom k tvári poškodeného nakoniec zasiahol poškodeného otvorenou dlaňou, teda fackou. Poškodený mal facku A. B. vrátiť. Následne obžalovaný A. B. z miesta ušiel. Síce drobné poranenie na ruke mali poškodený a aj jeho manželka, tieto priamo nespôsobil ml. A. B., ale mal ich spôsobiť maloletý J. I.. V kontexte takto vnímaného priebehu celého incidentu, bez „izolovania“ jeho jednotlivých častí a sústredenia pozornosti osamotene na jednu facku, nemožno teda súhlasiť so záverom súdu. Čiastočne incident pripustil aj obžalovaný, avšak výpovede poškodeného ako aj svedkyne - jeho manželky sú plne súladné, konzistentné, popisujúce celkový priebeh incidentu a vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti prípadu je strana obžaloby toho názoru, že obžalovaný sa dopustil na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného, pričom táto jeho výtržnosť už závažným spôsobom narušila pokoj a verejný poriadok, išlo o použitie fyzického násillia zamerané voči osobe, vzbudzujúce obavy o bezpečnosť, čo vyústilo aj do oznámenia udalosti na políciu. Toto konanie obžalovaného, (ktoré konanie vo všeobecnosti možno charakterizovať ako akt správania vychádzajúci z určitých motívov, ktorý je zameraný na dosiahnutie určitého cieľa v trestnoprávnom zmysle nežiaducim, zakázaným spôsobom, ktorý v konečnom dôsledku ohrozuje, alebo poškodzuje významný spoločenský vzťah/ záujem, ktorým je objekt trestného činu) určite prekročilo medze, aby bolo možné konštatovať, že je jeho závažnosť malá v kontexte ustanovenia § 95 ods. 2 Trestného zákona. Zároveň prokurátor konštatoval, že obžalovaný sa opakovane už pred týmto skutkom dopustil viacerých priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a nešlo len o nejaký jeho prvotný exces, avšak v tomto prípade sa dopustil trestného činu. Vzhľadom na okolnosti prípadu, berúc do úvahy vyššie uvedené, ako aj osobu páchatela navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. KK-2T/111/2022 zo dňa 12.06.2023 a uložil mu, aby vo veci znova konal a rozhodol.

Z vyjadrenia obhajcu ml. obžalovaného k sťažnosti prokurátora vyplýva, že nemôže súhlasiť s vyjadrením Okresnej prokuratúry Kežmarok v rozsahu, že súd svoje rozhodnutie oprel najmä o výpoveď obžalovaného. V prvom rade nemožno opomenúť, že práve obžalovaný v rámci celého trestného konania vypovedal o predmetnom incidente s poškodeným konzistentne. Naproti tomu poškodený, ako aj svedkyňa K. G. (manželka poškodeného), ktorí mali usvedčovať obžalovaného z predmetného skutku, nevyypovedali zhodne a v ich výpovediach v rámci prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní, bolo značné množstvo rozporov. Súd zistil skutočný stav veci jednak z výpovede obžalovaného, poškodeného a svedkyne K. G. a ďalších zabezpečených dôkazov a pri vyhodnotení týchto dôkazov súd správne zistil, že obžalovaný dal jednu facku otvorenou dlaňou na tvár poškodeného. Vzhľadom na takto ustálený skutočný stav veci súd správne vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, že konanie obžalovaného nebolo totožné s konaním obsiahnutým v skutkovej vete podanej obžaloby. Obžalovaný poškodeného päšťami nebil, neťahal ho po zemi z kopca, ani ho žiadnym predmetom neudrel. Obžalovaný len poškodeného udral otvorenou dlaňou do tváre po konflikte s poškodeným, konkrétne jedenkrát. Takéto konanie obžalovaného - jeden úder otvorenou dlaňou na tvár poškodeného, nemôže za daných okolností napĺňať skutkovú podstatu trestného činu výtržníctva. V prvom rade je nevyhnutné vziať na vedomie, že trestnoprávny postih má mať povahu ultima ratio. Obhajoba sa stotožňuje taktiež s odôvodnením prvostupňového súdu, ktorý správne vyhodnotil naplnenie podmienok tzv. materiálneho korektívu v danom prípade. Tu nemožno opomenúť skutočnosť,

že práve poškodený vyvolal konflikt medzi ním a obžalovaným, keď si nesprávne vysvetlil slová, ktoré obžalovaný skutočne adresoval inej osobe. Ako bolo uvedené, obžalovaný dal poškodenému len jednu facku na tvár po vzájomnej nezhode, pričom poškodenému touto fackou nespôsobil žiadne zranenia a následne od poškodeného odišiel hneď domov. Takéto konanie obžalovaného, ktorý je mimochodom osobou mladistvou, nemožno hodnotiť ako trestný čin, ale nanajvýš ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, a preto aj rozhodnutie prvostupňového súdu vo forme uznesenia o postúpení veci považuje obhajoba za zákonné a vecne správne. Konštatovanie okresnej prokuratúry, že obžalovaný sa opakovane už pred daným skutkom dopustil viacerých priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a nešlo len o nejaký prvotný exces obžalovaného, avšak v tomto prípade o spáchanie trestného činu a táto okolnosť (minulosť obvineného) by mala mať vplyv na posudzovanie trestnosti činu, považuje obhajoba za nesprávne a nesúladne s Trestným poriadkom a podmienkami pre hodnotenie materiálneho korektívu, ktoré sú uvedené v § 95 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 10 ods. 2 Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené okolnosti strana obhajoby navrhla sťažnostnému súdu, aby v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol sťažnosť prokuratúra a napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne.

Krajský súd na podklade tejto sťažnosti preskúmal podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba – okresný prokurátor a to včas, avšak táto nie je dôvodná.

Je potrebné konštatovať, že okresný súd na hlavných pojednávaniach vykonal celé procesnými stranami navrhované dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora, pričom obžaloba sa ani v rámci konania o opravnom prostriedku vykonania ďalších dôkazov nedomáha. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne a z dôvodu neopakovania tam uvedených skutočností v celom rozsahu naň odkazuje.

Uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje podrobné odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opierať a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Úplnosť vykonaných dokazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

V odôvodnení napadnutého uznesenia prvostupňový súd ustálil, že v danom prípade na základe vykonaného dokazovania, a to tak z výpovede obžalovaného, výpovedí svedka – poškodeného G. G., ako aj jednotlivých svedkov, bolo preukázané, že dňa 22.07.2021 v nočných hodinách došlo ku konfliktu medzi obžalovaným ml. A. B. a poškodeným G. G., ktorého bezprostredne účastníkmi boli tiež svedok mal. J. I. a svedkyňa K. G. – manželka poškodeného. Samotný obžalovaný na hlavnom pojednávaní potvrdil konflikt s poškodeným v čase skutku, ktorý začal tým, keď sa vulgárne vyjadril na adresu H. I., čo však poškodený vztiahol na seba, myslel si, že to obžalovaný povedal na neho. Obžalovaný pripustil, že v rámci vzájomného konfliktu dal poškodenému jednu facku otvorenou dlaňou pravej ruky, pričom aj poškodený dal facku jemu. Najprv dal facku poškodený jemu na pravé líce a potom on poškodenému naspäť. J. I. mal vtedy porisko v ruke, išiel dole a udrel poškodeného po ruke. Na mieste sa nachádzala aj manželka poškodeného, J. ju udrel. Obžalovaný išiel po incidente domov sám, J. tam ostal. Obžalovaný uviedol, že okrem jedného úderu fackou poškodeného nijako inak neudrel ani päšťou ani nohou. Túto obranu obžalovaného prvostupňový súd vyhodnotil ako relevantnú, nakoľko bola podporená ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany obžalovaného došlo k takému fyzickému napadnutiu poškodeného ako to bolo prezentované v podanej obžalobe, a to pokiaľ malo ísť o útok obžalovaného udieraním päťami poškodeného. Táto skutočnosť (teda udieranie poškodeného päťami zo strany obžalovaného) síce vyplývala z podaného trestného oznámenia oznamovateľa – poškodeného, avšak tento už v rámci svojej výpovede v procesnom postavení svedka – poškodeného údery päťou do tváre zo strany obžalovaného redukoval na úder päťou do tváre, po ktorom obžalovaný utiekol, kde následne svoju výpoveď opäť modifikoval na hlavnom pojednávaní, kedy uviedol, že obžalovaný mu dal iba jednu facku (keď ukazoval na dlaň pravej ruky), nijako inak ho okrem toho

neudrel. V prípravnom konaní vypočutá svedkyňa – K. G., manželka poškodeného, vypovedala, že obžalovaný udrel poškodeného počas incidentu jedenkrát, a to fackou po tvári, čo potvrdila aj na hlavnom pojednávaní. O tom, že v priebehu incidentu dal poškodenému iba jednu facku pritom vypovedal aj samotný obžalovaný už v prípravnom konaní. Jeho výpoveď podporovala aj výpoveď jeho otca L. B., ktorý nebol osobne prítomný pri incidente, ale vypovedal o tom, čo mu jeho syn o incidente povedal. Svedkovia M. B., A. G., M. I. a M. G. sa k priebehu fyzického konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným nevedeli bližšie vyjadriť. S poukazom na uvedené mal okresný súd v konaní za preukázané, že dňa 22.07.2021 v čase okolo 22:30 hod. na mieste verejne prístupnom na kopci v rómskej osade nad ulicou D. v obci E., okres C., došlo k napadnutiu poškodeného obžalovaným spoločne s maloletým J. I., avšak konanie obžalovaného spočívalo výlučne v jednom údere otvorenou dlaňou pravej ruky – fackou do oblasti tváre poškodeného, bez toho, aby boli poškodenému spôsobené zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenie.

Z vykonaného dokazovania okresnému súdu vyplynulo tiež to, že tým hlavným agresívnym článkom v priebehu incidentu nemal byť obžalovaný, ale mal. J. I., a to aj po odchode obžalovaného z miesta činu. Súd prvého stupňa súčasne uviedol, že nie každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel dopustil na mieste verejnosti prístupnom, musí vždy napĺňať skutkovú podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona aj z pohľadu tzv. materiálneho korektívu. Jedným zo zákonných znakov prečinu výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona je, že páchatel slovne alebo fyzicky napadol iného a tým sa dopustil hrubej neslušnosti, alebo výtržnosti verejne, alebo na mieste verejnosti prístupnom. Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie jednak všetky formálne znaky prečinu, ako aj toho, či ide o prečin aj v intenciách § 10 ods. 2 Trestného zákona, resp. u mladistvých páchatelov v intenciách § 95 ods. 2 Trestného zákona. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nie nepatrná, v prípade mladistvých nie malá (materiálny korektív).

Vychádzajúc z uvedeného, kedy vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v čase skutku obžalovaný poškodeného napadol výlučne jediným úderom otvorenou dlaňou pravej ruky – fackou bez spôsobenia akýchkoľvek zranení vyžadujúcich si lekárske ošetrenie, mal okresný súd za to, že skutok tak ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého uznesenia nie je prečinom, avšak konanie obžalovaného by mohlo byť kvalifikované ako priestupok v zmysle zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V predmetnej veci bolo totiž voči obžalovanému vedené trestné stíhanie pre skutok, ktorý spáchal ako osoba mladistvá, kedy aj s prihliadnutím na § 95 ods. 2 Trestného zákona prečin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, nie je trestným činom, ak ho spáchal mladistvý a ak je jeho závažnosť malá. Ani samotná skutočnosť, že obžalovaný mladistvý už v minulosti bol súdne trestaný a priestupkovo postihnutý, a to aj za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, nemá, ani nemôže mať za následok odlišné posudzovanie jeho konania z hľadiska naplnenia, resp. nenaplnenia zákonných znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu. Tieto skutočnosti môžu mať za následok posudzovanie konania páchatela trestného činu v prísnejšej právnej kvalifikácii, teda v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty (napr. § 364 ods. 2 písm. e/ Trestného zákona) a majú zásadnú relevanciu pre rozhodovanie o druhu a výmere trestu, avšak neznamenajú, že by skutok, konkrétne konanie páchatela, malo byť z tohto dôvodu posudzované prísnejšie, resp. že by automaticky vylučovali aplikáciou ustanovení o tzv. materiálnom korektíve.

Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by obžalovaný v čase skutku poškodeného udieral päťami do oblasti hlavy, prvostupňový súd toto skutkové tvrdenie prokurátora z obžaloby zo skutku uvedenom v uznesení vypustil. V tomto konkrétnom prípade podľa názoru okresného súdu konanie páchatela tak, ako bolo konkretizované vo výrokovvej časti napadnutého uznesenia, nedosiahlo intenzitu trestného činu, preto rozhodol tak, že vec v zmysle § 280 ods. 2 Trestného poriadku postúpil Okresnému úradu v Kežmarku, ktorý by, ako orgán mieste príslušný, mal konanie obžalovaného uvedené v skutku výrokovvej časti tohto uznesenia prejednať ako priestupok.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu sa stotožnil s vyššie uvedeným záverom okresného súdu. Správne a zákone prvostupňový súd pritom vyhodnotil dokazovaním zistený skutkový stav veci vo vzťahu ku časti konania, ktoré sa udialo 22.07.2021, ktoré nenapĺňa všetky znaky žalovanej kvalifikácie skutku ako prečinu výtržníctva. Krajský súd podotýka, že pre odsúdenie musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal práve obžalovaný, ktorý je zaň

trestne zodpovedný. Podľa odvolacieho súdu orgány činné v trestnom konaní (polícia, prokuratúra) nepredložili dostatok takých dôkazov, ktoré by súdu umožňovali jednoznačne konštatovať, že skutok uvedený v obžalobe vykazuje všetky znaky súdeného prečinu a z nej vyplývajúcu trestnú zodpovednosť ml. obžalovaného.

Zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo opačného záveru. Prokurátor ako žalobca jednoznačne neunesol dôkazné bremeno a vôbec nereagoval na vzniknutú dôkaznú situáciu, a to nielen v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom.

Krajský súd je preto toho názoru, že je na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech). Táto prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektivne stavu veci a zákonu zodpovedajúcemu spravodlivému rozhodnutiu.

Odvolací súd ani po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že dokazovaním ustálený skutok vykazuje všetky obligatórne náležitosti ako po objektívnej tak aj subjektívnej stránke žalovaného trestného činu a to aj z pohľadu posudzovania materiálneho korektívu uvedeného v § 95 ods. 2 Trestného zákona (vyššia ako malá závažnosť).

K jednotlivým odvolacím námietkam okresného prokurátora, pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na podklade štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Podstatou podaného opravného prostriedku je totiž snaha prokurátora dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky strany obžaloby dospel k odlišným právnym záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol prvostupňovým súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté a preto sťažnostný súd na tomto mieste upriamuje pozornosť prokurátora na vyššie uvedené skutočnosti. Nie je ani dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného. V kontexte s prokurátorom v sťažnosti uvádzaným tvrdením, že výpovede poškodeného a jeho manželky sú plne súladné a konzistentné, správne poukázal okresný súd na jednotlivé rozpory jednak vo výpovedi samotného poškodeného, ktorý pri podávaní trestného oznámenia dňa 22.07.2021 uvádzal, že za nohu ho dole medzi domy ťahal J. I., kde bol obž. A. B. a tam ho spoločne začali udierať päťami do hlavy (teda sa malo jednať o viac úderov). Pri svojom výsluchu v prípravnom konaní (12.04.2022) už tvrdil, že ho za nohy ťahal obidve vyššie uvedené osoby a A. ho udrel päťou do tváre a utiekol. Na hlavnom pojednávaní znova modifikoval svoju výpoveď, že už to nebol úder päťou, ale len jedna facka. Manželka poškodeného pritom ako v prípravnom konaní tak aj na hlavnom pojednávaní potvrdila, že obž. ml. A. B. dal jej manželovi len jednu facku, ktorú mu on vrátil, pričom poškodený pri svojom výsluchu pred súdom na priamu otázku prokurátora, či niekoho udrel, a na otázku obhajcu, či napadol obžalovaného, odpovedal nie. Poškodený pritom tvrdil, že jeho brat M. G. nevidel, čo sa udialo, naproti tomu jeho manželka K. G. uvádzala, že keď švagor (t.j. M. G.) odstrčil obžalovaného, tak vtedy dal poškodenému facku a manžel mu ju vrátil, čo podľa názoru krajského súdu logicky znamená, že to vidieť musel. Tento svedok ale v prípravnom konaní (výpoveď bola procesným spôsobom oboznámená pred okresným súdom) uviedol, že on nič nevidel, kto koho udrel, takže nemôže na nikoho nič povedať (viď čl. 104). Existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov nie je neobvyklá, pokiaľ však nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variant skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu. Keďže vznikli

nejasnosti v priebehu skutkového deja a z vykonaného dokazovania v danom prípade nevyznievajú ďalšie také dôkazy, ktoré by jednoznačne a bez pochybností vytvorili ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez odôvodnených pochybností možno vyvodíť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak ako mu bol kladený obžalobou za vinu, bol aj krajský súd povinný postupovať v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obvineného.

Vo vzťahu k aplikácii ust. § 95 ods. 2 Trestného zákona krajský súd v predmetnej veci dospel k zhodnému záveru ako okresný súd, že čin obžalovaného mladistvého, posúdený obžalobou ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, nie je protiprávnym z dôvodu, že nebol naplnený materiálny korektív tohto prečinu s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, nakoľko závažnosť činu obvineného mladistvého nie je vyššia ako malá. Vyhodnotením všetkých skutočností, ktoré majú vplyv na závažnosť tohto prečinu, odvolací súd v súhrne vyhodnotil spôsob vykonania činu zahrňujúci druh a povahu konania, ako aj použité prostriedky a následok, a to nielen primárny v podobe porušenia alebo ohrozenia chráneného záujmu, ale aj ohrozenia a porušenia ďalších vedľajších objektov, ďalej mieru zavinenia, taktiež okolnosti za ktorých bol čin spáchaný (predchádzajúca slovná nezhoda/konflikt medzi obžalovaným a poškodeným ) a ich hodnotenie v súhrne bez precenenia alebo podcenenia niektorej z nich v predmetnej veci. Podľa názoru krajského súdu posúdiť vyššie uvedené konanie obvineného mladistvého ako trestný čin a z hľadiska štátu riešiť jeho konanie prostriedkami trestného práva preto nie je na mieste.

Súd prvého stupňa na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní správne dospel k záveru, že skutok sa po jeho úprave oproti obžalobe čiastočne stal. Následne sa súd prvého stupňa správne zaoberal otázkou, či tento skutok vykazuje znaky žalovaného prečinu. Tu sa okresný súd pri svojom rozhodovaní správne neobmedzil len na zistenie, či boli naplnené znaky predmetného prečinu, ale súčasne sa zaoberal aj jeho závažnosťou tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 95 ods. 2 Trestného zákona. Zaoberanie sa materiálным korektívom v podobe závažnosti je totiž u prečinov obligatórne, pretože nejde o prečin, ak je jeho závažnosť u ml. obžalovaného malá.

Pri úvahách o tom, či obžalovaný naplnil materiálny znak trestného činu, teda že v jeho prípade čin dosahoval vyššieho stupňa závažnosti než je stupeň malý, je nutné vychádzať zo skutočností, že už stanovením formálnych znakov určitej skutkovej podstaty zákon predpokladá, že pri ich naplnení v bežne sa vyskytujúcich prípadoch bude stupeň závažnosti spravidla vyšší než nepatrný, prípadne malý. Uvádzané ustanovenia sa preto uplatnia len vtedy, keď stupeň závažnosti v konkrétnom prípade, aj napriek tomu, že boli naplnené formálne znaky určitej skutkovej podstaty, nedosiahne stupeň zodpovedajúci dolnej hranici typovej závažnosti činu, a teda nebude odpovedať ani bežne sa vyskytujúcim prípadom trestného činu tejto skutkovej podstaty. Pokiaľ ide o prečiny, je na vyvodenie trestnej zodpovednosti tiež nevyhnutné, aby závažnosť tohto protiprávneho činu bola vyššia ako nepatrná, a u obvinených mladistvých vyššia ako malá (§ 95 ods. 2 Trestného zákona). Ak nie je naplnený aj tento materiálny korektív, nepôjde o prečin, a preto vyvodenie trestnej zodpovednosti voči páchatelovi nie je možné.

Aj podľa krajského súdu preukázané konanie ml. obžalovaného spočívajúce v daní len jednej facky poškodenému, bez jeho akéhokoľvek zranenia poškodeného (ublíženia na zdraví) síce napĺňa znaky prečinu výtržníctva – na mieste verejne prístupnom sa dopustil hrubej neslušnosti tým, že fyzicky napadol poškodeného- avšak toto jeho konanie nedosahovalo stupeň závažnosti vyšší ako malý. Osobitné spôsoby trestnoprávnej zodpovednosti mladistvých vyplývajú z toho, že u tejto kategórie osôb sa prejavuje nedostatok životných skúseností, schopností správne hodnotiť niektoré životné situácie, sklon k napodobňovaniu negatívneho správania dospelých. Túto skutočnosť rešpektuje aj naše trestné právo, ktoré vo svojich normách obsahuje osobitnú úpravu trestnoprávnej zodpovednosti mladistvých, ktorá je upravená rozdielnym spôsobom od všeobecnej trestnoprávnej zodpovednosti. Deliacou čiarou medzi priestupkom a trestným činom býva spravidla závažnosť určitého protispoločenského konania. Hoci závažnosť nie je exaktným pojmom, možno ju „merať“, inter alia, s prihliadnutím na spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku. Z výrokovej časti napadnutého uznesenia pritom súčasne vyplýva, že prvostupňový súd dospel k záveru, že nejde o predmetný prečin, ale konanie obžalovaného môže byť prejednané ako priestupok. Tu aj odvolací súd poukazuje na to, že celý incident na začiatku vznikol z nedorozumenia ohľadne vyjadrenia obžalovaného smerujúceho na inú osobu, pričom poškodený si myslel, že obžalovaný hovorí/nadáva práve na neho. Aj závažnosť konania obžalovaného, najmä vzhľadom na intenzitu použitého násillia, bola malá.

Podľa názoru krajského súdu posúdiť vyššie uvedené konanie obvineného mladistvého ako trestný čin a z hľadiska štátu riešiť jeho konanie prostriedkami trestného práva nie je na mieste a ani nezodpovedá princípu „ultima ratio“ a najmä závažnosti samotného činu a jeho následkov pre spoločnosť. Aplikácia ustanovenia § 95 ods. 2 Trestného zákona v posudzovanej veci je prejavom akceptácie formálno - materiálneho poňatia prečinu. Čisto formálne ponímanie trestného činu by totiž viedlo k prílišnej tvrdosti, najmä ak ide o posudzovanie trestnosti menej závažných foriem kriminality u mladistvých páchatel'ov.

V tejto súvislosti odvolací súd ešte poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, ako je tomu v tomto prípade. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku správne, logicky, veľmi podrobne a argumentačne presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Všetky vykonané dôkazy prvostupňový súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd považoval sťažnosť okresného prokurátora za nedôvodnú a rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.  
jednohlasný

**Poučenie:**

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.